

Cuprins

Cuvânt-înainte	4
➤ Cartea I – <i>Singur pe lume</i> , Hector Malot	5
➤ Cartea a II-a – <i>Amintiri din copilărie</i> , Ion Creangă	12
➤ Cartea a III-a – <i>România pitorească</i> , Alexandru Vlahuță	17
➤ Cartea a IV-a – <i>Insula misterioasă</i> , Jules Verne	23
➤ Cartea a V-a – <i>Viața la țară</i> , Duiliu Zamfirescu	31
➤ Cartea a VI-a – <i>Jocul de-a vacanța</i> , Mihail Sebastian	38
➤ Cartea a VII-a – <i>Mizerabilii</i> , Victor Hugo	47
➤ Cartea a VIII-a – <i>Robinson Crusoe</i> , Daniel Defoe	55
➤ Cartea a IX-a – <i>Trei într-o barcă</i> , Jerome K. Jerome	63
➤ Cartea a X-a – <i>Eugénie Grandet</i> , Honoré de Balzac	73

Cartea I ► SINGUR PE LUME, Hector Malot

Invitație la lectură!

Cine nu îndrăgește copilăria? Cine nu visează să ajungă un cititor sensibil, evadând din barierele lumii reale tehnologizate?

CLUBUL DE VACANȚĂ te întâmpină cu o nouă alegere a lecturii preferate a lui Otto: o poveste de viață despre puterea de a depăși neajunsurile, povestea copilăriei triste a lui Remi, cel care devine un model pentru copiii din întreaga lume, nu doar din regiunea Franței în care a copilărit.

Hector Malot (1830-1907) este un îndrăgit scriitor francez al secolului al XIX-lea, recunoscut pentru capodopera sa, romanul *Singur pe lume*, dedicat fiicei sale, Lucie.

Ideea centrală: Cartea este un amestec de nostalgii și de tristeți ale unui copil sărman, fără părinți, care își caută alinarea în căminul unei familii pe care, în cele din urmă, o găsește alături de doamna Milligan și de fiul ei, Arthur.

Singur pe lume fragment

de Hector Malot

Sunt un copil găsit.

Cu toate acestea, până la opt ani am crezut că am și eu o mamă, ca toți ceilalți copii, deoarece, de câte ori plângeam, o femeie mă strângea la piept și mă legăna cu atâta drag, încât lacrimile îmi secau pe loc. Niciodată nu adormeam seara, fără să nu vină la pătuțul meu, să mă sărute, iar iarna, când crivățul troienea geamurile albite de ger, îmi lua picioarele și mi le încălzea în mâini, îngânând un cântec pe care, în parte, mi-l aduc și azi aminte.

Când pășteam vaca pe marginea drumurilor năpădite de iarbă sau prin ponoarele pline de bălării și mă apuca pe neașteptate vreo furtună, ea îmi ieșea în fugă înainte și mă fereea de ploaie, acoperindu-mi umerii și capul cu poala fustei ei largi, de lână. Iar când mă luam la harță cu vreun tovarăș de joacă, ea mă pune să-i povestesc pricina și, mai totdeauna, îmi dădea dreptate sau îmi alina necazul cu vorbe duioase.

Pentru toate acestea și pentru multe altele, pentru felul cum îmi vorbea și cum se uita la mine, pentru dezmierdările ei și pentru blândețea cu care mă dojenea, credeam că este mama mea. Și iată că într-o bună zi am aflat că nu-mi era decât doică. Satul meu sau mai bine-zis satul în care am fost crescut, căci un sat natal sau un loc de baștină eu n-am avut, tot așa cum n-am avut nici tată și nici mamă, pe scurt, satul unde mi-am petrecut copilăria se numește Chavanon și este unul dintre cele mai sărăcăcioase din centrul

Franței. (...)

Să fi îndrăznit, aș fi întrebat-o la ce-o să servească făina aceea; dar, tocmai fiindcă muream să aflu, tăceam chitic. Și-apoi, nici nu voiam să-i arăt că știu că e lăsata secului, ca să nu-i pară prea rău.

— Ce se face din făină? mă iscodi ea, cu ochii țintă la mine.

— Pâine.

— Și mai ce?

— Terci.

— Și mai ce?

— ...Nu știu.

— Ba știi, dar ești un băiețel cuminte și te sfiești să spui. Știi foarte bine că astăzi e lăsata secului, ziua clătitorilor cu mere. Dar, pentru că nu avem nici unt, nici lapte, nu te lasă inima să vorbești de ele. Nu-i așa c-am ghicit?... Noroc c-am mirosit eu din vreme toate astea și am putut face în așa fel, ca măcar de lăsata secului să nu mâncăm răbdări prăjite. Ia uită-te în lădiță!

Cât ai clipi, am ridicat capacul și am zărit laptele, untul, ouăle și trei mere.

— Dă-mi ouăle, îmi zise ea, și, cât le sparg eu, tu curăță merele. În timp ce curățam și tăiam merele felii, ea sparse ouăle, le amestecă cu făină și începu să le bată turnând deasupra, din când în când, câte o linguriță de lapte.

Când aluatul se subție bine de tot, tușa Barberin puse strachina pe cenușa caldă și nu ne mai rămase decât să așteptăm venirea serii — căci nu se cădea să mâncăm clătitorile decât la cină. Ca să fiu sincer, trebuie să mărturisesc că ziua mi s-a părut tare lungă și că nu o dată m-am dus să ridic ștergarul cu care era acoperită strachina.

— O să se răcească aluatul, și pe urmă nu mai crește, îmi spunea tușa Barberin. Dar aluatul creștea văzând cu ochii; din loc în loc urcau la suprafața lui niște bășicuțe bulbucate, care se umflau ce se umflau, iar în cele din urmă plesneau. Și, din toată coca aceea care dospea mocnit, se răspândea un miros îmbietor de ouă și lapte.

— Fă surcele, îmi spuse tușa. Ne trebuie un foc bun, iute, fără fum. În sfârșit, veni și vremea să aprindem opaițul.

— Pune lemne pe foc! îmi zise iarăși tușa.

N-a fost nevoie să-mi spună de două ori vorba asta pe care o așteptam cu atâta nerăbdare. Curând, o pâlălaie mare se aprinse în vatră și lumina ei jucăușă umplu toată încăperea. Atunci tușa desprinse din cui tigaia și o puse deasupra flăcării.

— Dă-mi untul. Și, luând cu vârful cuțitului o nucșoară de unt, o puse în tigaie, unde se topi pe loc, sfârâind. Doamne, că tare frumos mai mirose! Era o mireasmă cu atât mai plăcută, cu cât nu-mi mai gâdilase nările cam de mulțor. Ca să nu mai pomenesc de cântecul zglobiu al untului care sfârâia și pocnea pe foc.

Totuși, cât eram de vrăjit de muzica aceea, mi s-a părut că aud niște pași prin curte. Cine putea să ne tulbure la ora asta? Pesemne vreo vecină, să ne ceară foc. Dar n-am stăruit asupra acestui gând, căci tușa tocmai vărâse polonicul în strachină și turnase în tigaie o pânză de cocă albă, așa că nu era momentul să fiu cu mintea în altă parte.

Un toiag se împiedică în prag și, în aceeași clipă, ușa se deschise.

— Cine-i acolo? întrebă tușa fără a întoarce capul. Era un bărbat străin și, la lumina flăcărilor, am văzut că purta un fel de salopetă albă și că ținea în mână un toiag gros.

tușa Barberin n-o trăgea inima să stea la taifas; tăcea și se învârtea de colo-colo, servindu-și bărbatul.

– Va să zică nu ți-e foame? îmi spuse el.

– Nu.

– Atunci du-te de te culcă și caută să adormi cât mai curând, că altfel... e de rău!

Tușa îmi aruncă o privire, care parcă mă îndemna să ascult fără șovăire. Sfat de prisos, căci nici nu-mi trecea prin cap să mă împotrivesc.

Cum se întâmplă de cele mai multe ori pe la țară, bucătăria noastră era în același timp și odaia în care dormeam. Lângă vatră erau cele de trebuință pentru mâncat: masa, lădița, bufetul, iar la celălalt capăt, paturile: într-un colț, cel al tușei Barberin, într-altul, al meu, care se afla într-un fel de dulap având în loc de ușă o perdea de pânză roșie.

M-am grăbit să mă dezbrac și să mă culc. Să adorm însă, nici pomeneală! Nu dormi la poruncă; dormi când ți-e somn și când ești liniștit. Iar mie nu-mi era nici somn și nici liniștit nu eram. Dimpotrivă, eram îngrozitor de zbuciumat și de chinuit. Așadar, omul acesta era tatăl meu! Atunci, de ce se purta astfel cu mine? De ce-mi vorbea atât de răstit? Cu fața lipită de perete, încercam pe cât puteam să alung aceste gânduri și să adorm, cum îmi poruncise el. Dar degeaba! Somnul nu venea; eram mai treaz ca niciodată. După câțva timp, n-aș putea spune cât, am simțit că cineva se apropie de patul meu. După pasul rar și apăsător, mi-am dat îndată seama că nu era tușa. Am simțit în păr o răsuflare caldă.

Otto ne invită la o lectură completă, la parcurgerea integrală a acestei cărți, pentru a putea rezolva exercițiile de mai jos. Să pătrundem în lumea copilăriei pline de încercări și de greutate din regiunile Franței alături de Remi cel curajos și să ne evaluăm cunoștințele despre text!

NIVELUL I - Noțiuni gramaticale

> Fonetică

1

Stabilește numărul de sunete și de litere pentru cuvintele extrase din text.

> *acestea* _____

> *celalți* _____

> *deoarece* _____

> *plângeam* _____

> *erau* _____

> Vocabular

2

Explică modul de formare a cuvintelor preluate din fragmentul-suport.

> *bucătăria*

> *trebuință*

> *neîncetat*

> *lădiță*

> *așadar*

> Ortografie

3 Corectează rescriind următorul mesaj adresat mamei sale de către un băiețel îngrijorat.

— Mămic-o, de ce a-i lăsat să ploă în grădina de vară a buniciilor noștrii? Nui așa că sau inundat toate răsadele de flori când ai lăsat-o descoperită! Bunicăi nui va plăcea să ști.

> Morfologie

4 Menționează valoarea morfologică a cuvintelor subliniate mai jos.

Așadar, omul acesta era tatăl meu! Atunci, de ce se purta astfel cu mine? De ce-mi vorbea atât de răstît? Cu fața lipită de perete, încercam pe cât puteam să alung aceste gânduri și să adorm, cum îmi poruncise el. Dar degeaba! Somnul nu venea; eram mai treaz ca niciodată.